

Най-после влѣзе Стойчо. Той бѣ съ съвсемъ окжсани обуца. Главниятъ учитель очудено го запита:

— Стойчо, на тебе нали дадохме за Коледа нови обуца, защо ги не носишъ?

Долниятъ устна на момчето затрепера. Очитѣ му се налѣха съ сълзи.

— Какво има? Защо плачешъ? — помилва го учителятъ по косата.

— Татко ги продаде! — разхълца се момчето.

— Какво продаде?

— Обуцата ми.

— Защо?

Стойчо се задави въ сълзи и не можа повече да говори. Учителката го хвана за ржка и го изведе. После се върна и разказа:

— Отивала съмъ много пжти въ дома на това дете. Баща му е пияница. Щомъ се съмне, той тича въ

кръчмитѣ. Тамъ прекарва цѣлъ день. Връща се вечеръ късно и то повечето пжти пиянъ. Жена му ходи дене на работа, грижи се за децата. Но това ѹ не тегне. Съсипватъ я караницитѣ му, кога се върне пиянъ. Вика, троши, каквото му попадне; бие и нея, и децата. Често бѣгатъ ноше отъ кжщата си и пре-спиватъ другаде. Напилъ се и сега по Коледа. Искаль пари отъ жена си. Тя нѣмала да му даде. Взель обуцата, които бѣхме подарили на момчето му за коледа, продалъ ги и изпилъ паритѣ.

Учителката спрѣ.

Старата госпожа въздъхна, прекръсти се и каза — Да пази Богъ!

После продължи: — Първото дете е безъ баща, на второто бащата е боленъ. Но третото, при живъ и здравъ баща-пияница, е най-нешастно.

Тя взе Стойча съ себе си въ файтона и го отведе да му взематъ мѣрка за костюмче.

Хр. Спасовски